

आपूर्यमाणादि । नानानदीभिरापूर्यमाणमपि अचलप्रतिष्ठमनातिक्रान्तमर्यादमेव समुद्रं पुनरप्यन्या आपो यथा प्रविशन्ति,
तथा कामा विषयः यं मुनिमन्तर्दृष्टिं भोगैरविक्रियमाणमेव प्रारब्धकर्मभिराक्षिप्ताः सन्तः प्रविशन्ति स शान्तिं कैवल्यं
प्राप्नोति, न तु कामकामी भोगकामनाशीलः ॥ ७० ॥

अनेक नदीप्रवाहांनी सतत भरला जात असताना देखिल, स्वतःच्या मर्यादांचे उल्लंघन न करताच समुद्र अन्यान्य
पाण्याचे प्रवाह देखिल सामावून घेत असतो, त्या प्रमाणे प्रारब्धवशात प्रस्तुत भोग उपभोगत असताना देखिल, ते
भोग ज्या अन्तर्दृष्टिं मुनिस चिलित न करता जणु काय त्याचेमधे सामावले जातात, तोच शान्तिं कैवल्यं प्राप्त करतो,
उभोगांची इच्छा धरणारा नाही. ॥७०॥

यस्मादेवं तस्मात् ---

हे असे असल्यानेच ---

विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः ।

निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

सर्वकामवासना अर्थात् आसक्ति सोडून जो निःस्पृहपणे वागतो, तसेच ज्याला ममत्व व अहंकार नाहीत त्यालाच
शांति मिळते. ॥७१॥

विहायेति । प्राप्तान् कामान् विहाय त्यक्त्वोपेक्ष्य अप्राप्तेषु च निःस्पृहो यतो निरहङ्कारः, अतएव निर्ममः

सन्नन्तर्दृष्टिभूत्वा यश्चरति, प्रारब्धवशेन भोगान् भङ्गुक्ते, यत्र क्वापि गच्छति वा स शान्तिमाप्नोति ॥७१॥

जो प्रारब्धवशात प्रस्तुत भोगांचा त्याग अथवा उपेक्षा करत अप्राप्त भोगांविषयी निःस्पृह राहतो. तसेच अहंकाररहित
असल्याने प्रस्तुत भोग साधनांमधे ममतारहितपणे फिरतो, अर्थात् प्रारब्धवशात प्रस्तुत भोग उपभोगत जेथे जातो,

तेथे त्याला शांति मिळते. ॥७१॥

उक्तां ज्ञाननिष्ठां स्तुवन्नुपसंहरति ---

उपरोक्त ज्ञाननिष्ठेची स्तुति करत अध्याय समाप्त करताहेत ---

एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ।

स्थित्वास्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ ७२ ॥

हीच ती ब्राह्मी स्थिति. अरे पार्था! ही प्राप्त झाल्यानंतर कोणीहि मोहात पडत नाही, तसेच अंतकाळपर्यंत या

स्थितीमधे राहून त्याचे ब्रह्मनिर्वाण होते, अर्थात् तो ब्रह्मामधे सामावला जाउन मुक्त होतो. ॥७२॥